

се замислилъ героя на Плѣвенъ. Около караулний домъ стоели много забити и хежими. Подиръ една минута Османъ се обърнѣлъ къмъ своя частенъ лѣкарь: «Днитѣ не сж еднакви, казалъ той;—день подиръ други идва, но ни единъ не прилича на други; единъ честитъ — други злочестъ и прочее.» Послѣ той погледнѣлъ Струкова и прибавилъ:

— Азъ се покорявамъ напълно на желанията на главнокомандующия на вашата армия.

Подиръ половинъ часъ се явилъ самъ генералъ Ганецкий; радостно той подалъ ржка на Османа и като стари приятели тѣ се ржквали:

— Поздравлявамъ ви, продумалъ Ганецкий, както винѣги громко и прѣсѣкнѣто. Вий водихте чудно нападанѣто. Ще заповѣдате ли на войската да прѣдаде оржжието си? . . .

Османъ паша мълчалъ; Ганецки повторилъ питанieto си; Османъ погледнѣлъ на Адилъ-паша и махнѣлъ ржка утвърдително. Сетнѣ, той сѣкашъ, се сѣтилъ, хванѣлъ сабята си, умислено погледнѣлъ на нея, като че казвалъ прощавай, тихо въздъхнѣлъ и мълчаливо прѣдалъ завѣтното си оржжие генералу Ганецкому. Въ това врѣме Адилъ паша извѣстилъ на аскеря желанието на Османа. Въ два часа турцитѣ испълнили буквално даденото имъ заповѣдванѣе, сложили своето оржжие тамъ въ калѣта, гдѣто стоели. Всичката околностъ по край пѣтя била покрита съ пушки пибоди и мартини.

Двамата Скобелевци, баща и синъ, посѣтили Османа, когато генералъ Струковъ прѣдложилъ на ранения паша да идѣтъ въ града, гдѣто скоро щѣлъ да влѣзе главнокомандующия Велики Князь. Османъ влѣзѣлъ въ своята каляска съ лѣкаря си Хасибъ-бея и тръгнѣлъ за Плѣвенъ; напредъ вървѣлъ генералъ Струковъ. Отъ другата страна се задалъ скоро великия-князь Николай Николаевичъ. Османъ го посрѣцнѣлъ съ почтение. Нѣколко